

Lynda
La
Plante
VĂDUVE

Traducere din limba engleză și note
ANDREEA NĂSTASE

București
2018

1

În bucătăria casei sale, Dolly Rawlins călca gulerul și mânecile unei cămăși apretate atent, așa cum îi plăcuse întotdeauna lui Harry. Coșul de rufe de lângă ea era plin cu cearșafuri și cu fețe de pernă călcate. La picioarele ei stătea Wolf, micul pudel pe care i-l oferise Harry atunci când Dolly adusese pe lume un băiețel născut mort, spulberându-le visul de a avea o familie. Câțelul se ținea după ea peste tot prin casă.

De când se întorsese de la secția de poliție, Dolly nu făcuse decât să spele, să calce și să ștergă praful. Trecuse deja de ora unu după-amiaza. Câteodată se oprea și rămânea cu privirea fixată în zare, dar atunci simțea cum în inima ei își făcea loc durerea, așa că se întorcea la treabă; orice, ar fi făcut orice ca să-și curme suferința. Polițiștii n-o lăsaseră să vadă cadavrul zdrobit al lui Harry, iar o parte din ea refuza să accepte vestea pe care tocmai o aflase. O mințeau, era sigură. Din clipă în clipă, Harry urma să ajungă acasă.

Linda Pirelli rămăsese pironită în mijlocul morgii reci, cu părul brunet încadrându-i fața pământie. Și-ar fi dorit să aibă pe cineva alături, și-ar fi dorit multe lucruri, dar ceea ce-și dorea mai presus de orice era ca

totul să se dovedească doar un coșmar oribil, din care avea să se trezească peste câteva secunde.

- Amprenta dentară sugerează că ar putea fi vorba de soțul dumneavoastră, doamnă Pirelli, dar, cum n-am putut găsi toți dinții, am dori să aruncați o privire, îi spuse legistul. O parte a feței nu este arsă complet, așa că dacă rămâneți acolo unde sunteți, l-ați putea identifica. Sunteți gata?

Înainte ca femeia să poată răspunde, medicul trase deoparte cearșaful.

Linda scoase un țipăt ușor, duse mâna la gură și întepeți. Simți o scurgere caldută pe interiorul pulpei.

- Toaleta, trebuie să merg la toaletă... Începu să murmure.

- Acesta este soțul dumneavoastră, Joseph Pirelli? o întrebă nemiloasă polițista care o însoțea.

- Da, da, el este. Acum, vă rog, lăsați-mă să ies de aici.

Polițista o apucă de braț și o îndepărtă de masa de autopsie către toaletele de pe coridor.

Audrey, mama lui Shirley Miller, era obosită și plictisită. Se uită în jos, cu silă, la rochia diformă de lână pe care o purta, la picioarele goale și la botine. Își surprinse imaginea în fereastra bucătăriei, remarcând șuvițele gri ce începeau să i se ștească în părul vopsit în castaniu; avea nevoie de o vizită la coafor ca să se simtă din nou ca o ființă umană. În timp ce-și privea reflexia deloc măgulitoare, își auzi fiica plângând în hohote la etaj.

Shirley stătea pe pat cu o batistă în mână. De fiecare dată când își ștergea ochii înroșiți începea să plângă mai abitir, repetând numele răposatului ei soț și strângându-i fotografia la piept.

- Terry... Terry... Terry...

Audrey intră cu o cană de lapte fierbinte și o felie de pâine prăjită unsă cu unt, dar fiica ei nu putea înghiți nimic, așa că se văzu obligată să mănânce chiar ea micul dejun pe care i-l pregătise. Privi fotografia încadrată într-o ramă metalică, argintie, pe care Shirley o strângea între degete.

Așezată pe marginea patului, își examinează atent fiica, mândria vieții ei. Adusese pe lume o tânără superbă, cu un chip rotund și un păr blond ce-i cobora armonios pe umeri. Era înzestrată cu un temperament blând și nu ieșise din cuvântul mamei decât o singură dată, când îl luase de bărbat pe Terry Miller. „O să treacă peste asta, cu timpul o să redevină fata veselă de dinainte“ își spuse. Deocamdată însă, tot ce putea face era s-o lase să plângă.

La ora două după-amiaza, Dolly își luă scândura și fierul de călcat și se târî până la etajul casei impecabile din orașelul Potters Bar. Wolf o urmă somnoros pe scări. De obicei dormea în salon, pe covorul persan din fața șemineului cu ornamente bogate. Polița de deasupra susținea o cronică de familie în imagini: căsătoria ei cu Harry, la biroul Stării civile din Chelsea, cu Dolly îmbrăcată într-un superb taior Chanel, cu un buchet de trandafirași albi în mână, luna de miere la Paris, apoi fiecare sărbătoare petrecută împreună, aniversările, Crăciunurile și balul de caritate de sfârșit de an. Iarna, buștenii ce ardeau permanent încălzeau trupul cățelului, pe când vara micul patrupele se bucura de curenții de aer care circulau prin ferestrele glisante întredeschise. Cu toate acestea, când afacerile îl țineau pe Harry departe de casă mai multe zile, Wolf se ghemuia întotdeauna lângă ea pe canapeaua moale de catifea roșie, cu ciucuri aurii.

Dolly deschise ușa dormitorului. În interior, veioza de la capul patului învelea într-o lumină caldă camera imaculată, perdelele, cuverturile și pernele asortate, aranjate perfect. Nimic nu era nelalocul lui. Dolly puse instrumentele de călcat la locul lor, vârî mâna în buzunarul șorțului, scoase o brichetă și-și aprinse a o suta țigară din ziua aceea. În timp ce inhala fumul cu lăcomie, își simți inima grea în piept.

Coborî la parter, deschise ușile de mahon ce mascau combina stereo, porni pick-upul și plasă cu delicatețe acul pe discul ce se găsea deja pe platan. Îl asculta în buclă de când se întorsese de la secția de poliție: tonurile adânci, ample, ale lui Kathleen Ferrier cântând „Life Without Death“ păreau s-o liniștească.

Se așeză în salon cu țigara în mână și cățelul încolăcit lângă ea. Nu plângea. Nu putea să plângă – se simțea ca și cum cineva îi furase toate emoțiile. Își aminti cum cu două zile înainte, dimineața, Harry o sărutase de la revedere. Îi spusese că plănuia să achiziționeze mai multe obiecte de epocă și că urma să lipsească cel mult două zile. Începuse să-i resimtă absența din clipa în care ieșise pe ușă; cu o seară înainte tocmai pregătea lasagne pentru cină – lui Harry îi plăceau cu o crustă rumenă de brânză pe deasupra – când auzise soneria de la intrare.

Se ștersese rapid pe mâini cu o cârpă și-l urmase pe Wolf, care se repezise lătrând către ușa masivă din mahon, însă, odată ajunsă în antreu, sângele îi înghețase în vene. Prin ochiurile de sticlă fumurie ale ușii se întrevedeau două siluete bărbătești. Soneria se auzise din nou.

Cei doi detectivi se prezentaseră și o întrebaseră dacă soțul ei era acasă. Mai primise vizite de-ale poliției, așa că adoptase imediat o atitudine politicoasă și rece,

informându-i că Harry era plecat într-o călătorie de afaceri. O invitaseră să se îmbrace și să-i însoțească la secție pentru a identifica un obiect despre care credeau că i-ar fi aparținut soțului ei. În mașină, refuzaseră să-i răspundă la orice întrebare, sporindu-i anxietatea. Dacă îl arestaseră pe Harry? Se hotărâse să nu mai deschidă gura până nu afla mai multe.

Odată ajunși la secția de poliție, o conduseseră într-o cameră rece, aproape pustie, cu o masă melaminată în centru. O polițistă în uniformă se plasase lângă ea, iar unul dintre detectivi îi înmânase o punguță pentru probe ce conținea un ceas Rolex bătut în diamante. Încercase s-o deschidă, însă detectivul i-o smulsese din mână.

– Nu atinge nimic! strigase la ea.

Își pusese mânuși de cauciuc albe, scosese ceasul și-l întorsese pe partea cu capacul, indicându-i o inscripție destul de ștersă, dar încă vizibilă.

– „Lui Harry, cu dragoste, Dolly – 12/2/62.“ Îi aparține soțului meu, Harry, șopti ea, reușind cumva să-și țină firea.

Apoi, lumea ei se prăbușise.

– L-am scos de la încheietura cadavrului carbonizat al unui bărbat, îi spusese detectivul urmărindu-i atent reacțiile.

Dolly apucase ceasul, retrăgându-se până ce spatele i se lipise de zidul camerei. Femeia în uniformă venise după ea cu mâna întinsă.

– Trebuie să mi-l înapoiști, constituie o probă la dosar!

Dolly se agățase cu toată forța de micul obiect. Șocul o făcuse să-și piardă orice timiditate.

– Minți! strigase ea. Nu e mort, nu e mort! Vreau să-l văd, trebuie să-l văd! mai apucase să spună, în timp ce agenta îi descleșta pumnul în care strângea ceasul.

- N-a mai rămas nimic de văzut! o repezi excedată polițista.

Pe drumul către casă, în mașina de poliție, Dolly continuase să-și repete în minte că nu putea fi vorba despre Harry, încercând să acopere vocea paralelă care-i șoptea contrariul... Îi oferise Rolexul la a zecea aniversare a căsătoriei. El o sărutase tandru și-i promisese solemn că nu-l va da jos de la mână niciodată. Dolly adora modul în care soțul ei își consulta ceasul, întinzând brațul la maximum și apoi admirând sclipirea luminii în diamante. Niciodată nu se despărțea de bijuteria creată de meșterii elvețieni, nici chiar seara, când se vâra în pat. Pentru următoarea lor aniversare îi cumpăraseră o brichetă Dunhill de aur masiv, pe care pusese să fie gravate inițialele lui. Cadoul îi făcuse plăcere, și Harry promisese, la fel ca în cazul ceasului, că n-avea să se despartă niciodată de el.

Cu toate acestea, Dolly nu putea accepta în ruptul capului că bărbatul ei n-avea să se mai întoarcă niciodată acasă.

De organizarea ceremoniei funerare a lui Terry se ocupase Audrey. Fusese un eveniment discret, în familie. Câțeva pahare de băutură acasă, nimic deosebit. În plus, Shirley era în continuare atât de zguduită, încât Audrey abia reușise s-o convingă să se îmbrace și să coboare în salon.

Greg, fratele ei mai mic, se străduise să fie de folos pe cât putea, dar era încă prea tânăr, și crizele surorii sale îl scoteau din sărite. Când Shirley încercase să sară în groapă, pe capacul sicriului, puștiul fusese atât de jenat, încât preferase pur și simplu să se îndepărteze, alăturându-se unui grup de străini adunați pentru altă înmormântare.

Încă nu pusese piatra funerară, pentru că Audrey detesta să ceară bani, dar plănuia să rezolve și problema asta imediat ce Shirley se pune pe picioare. Spera ca tânăra să revină în circuitul concursurilor de miss, unde frumusețea ei cu totul specială ar fi putut-o propulsa chiar pe lista candidatelor la titlul de „Miss Anglia“. Pe ascuns, o înscrișese deja la „Miss Paddington“... intenționa s-o informeze mai târziu, când accesele de plâns se mai răreau.

Linda se găsea în sufrageria înghesuită a apartamentului social pe care-l ocupa familia Pirelli. Toate neamurile lui Joe fuseseră invitate la înmormântare și la priveghi, așa că, îmbrăcați toți în negru din cap până-n picioare, sporovăiau volubil în italiană. Soacra ei, Mama Pirelli, gătise zile întregi, pregătind un ade-vărat festin din care nu lipseau pastele, pizza și salamurile, întinse generos pe masă. Orfană fiind, Linda nu putuse invita pe nimeni. Știa că oaspeții o priveau pe ascuns și bombăneau la adresa rochiei de un roșu aprins pe care alesese să o poarte, dar nu-i păsa.

Privi roată peste marea de chipuri îndurerate și o recunoscu brusc, în celălalt capăt al camerei, pe scursura blondă pe care o văzuse în compania lui Joe cu câteva săptămâni mai înainte. Plină de nervi, își croi drum printre oaspeți până ajunsese la ea.

- Pe tine cine naiba te-a invitat? strigă în timp ce-i arunca în față vinul din pahar.

I-ar fi dat mai multe motive să-și amintească de răposatul dacă n-ar fi tras-o la timp într-o parte Gino, fratele mai mic al lui Joe. Bărbatul o strânse la piept și-i susură cuvinte consolatoare la ureche, ceea ce nu-l împiedică să-și înfigă mâna în sânul ei drept cu un gest nonșalant, de om beat.

*

Frământată de durere, Dolly Rawlins abia dacă mai mânca. Simțea cum zilele și nopțile se amestecau într-o ceață groasă, dar, cumva pe pilot automat, acceptase să-și îngroape soțul. Stătea în salon, îmbrăcată într-un costum simplu, negru, purtând pe cap o pălărie de aceeași culoare, dotată cu un mic văl. Își mângâie încă o dată mânușile din piele fină, simțind pe sub ele inelul de logodnă și verigheta. Wolf era alături, pe canapea, cu trupușorul lui cald lipit de șoldul ei.

Chiar și în aceste împrejurări, chipul femeii impresiona prin eleganță: părul ei nisipiu era aranjat perfect, machiajul, discret, iar ținuta, oarecum oficială. Era hotărâtă să nu permită nimănui să se împărtășească din suferința ei, strict personală și foarte privată. Nimeni n-o putea înțelege și n-ar fi suportat ca cineva să-i spună contrariul.

Parteneriatul dintre Dolly și Harry fusese unul foarte special. Se cunoscuseră pe vremea când ea se ocupa de anticariatul și magazinul de vechituri al răposatului ei tată, în Petticoat Lane, și nici Jaguarul țițător, nici eleganța și șarmul lui nu o atrăseseră în primul moment, deși le remarcase, desigur. Nu, legătura ce se formase între ei era mult mai profundă.

Când Harry o ceruse de soție, oferindu-i un inel cu un safir enorm, crezuse că va leșina. Tot pe punctul să-și piardă cunoștința se aflase și mama lui, Iris, dar din cu totul alte motive. Nu putea concepe că fiul ei urma să se însoare cu o femeiușcă ahtiată după bani. Iris îl crescuse singură, după ce soțul ei fusese condamnat la ani grei de temniță pentru tâlhărie și murise de cancer la scurt timp după liberare. Femeia pusese pe picioare o consignație de succes – și aparent legală – și-i

asigurase fiului ei o educație de înalt nivel, perfecționată prin călătoriile menite să-i completeze cunoștințele despre artă, metale și pietre prețioase. Harry preluase din mers afacerea atunci când artrita și niște migrene înfiorătoare o siliseră să-și reducă activitatea. Ultima ei ambiție era să-și vadă unicul copil căsătorit cu o femeie tânără, bogată, cu maniere rafinate și conexiuni în lumea bună, însă Harry, pentru prima dată în viață, își sfidase mama.

Dolly nu-i povestise niciodată bărbatului ei despre vizita pe care i-o făcuse lui Iris în elegantul apartament din St. John's Wood, cumpărat de generosul ei fiu. Deși nu dădea prea multă atenție modei pe vremea aceea, Dolly nu era nici blondina obraznică pe care și-o imaginase Iris. Era atrăgătoare, cam lată în umeri pentru o femeie și cu mâini care cunoscuseră munca fizică, dar compensa prin modestie, feminitate și blândețe. Iris catadicsise să-i ofere o ceașcă de ceai.

– Vă mulțumesc, dar nu pot accepta, doamnă Rawlins, spusese Dolly, observând cum Iris se încrunta la auzul accentului ei de joasă extracție. Voiam doar să vă spun că-l iubesc pe Harry și că, indiferent dacă vă place sau nu, ne vom căsători. Criticile dumneavoastră constante și amenințările nu fac decât să ne aducă mai aproape unul de celălalt, pentru că el mă iubește și nu poate trăi fără mine.

Acestea fiind zise, Dolly luase o pauză, pentru a-i permite bătrânei să răspundă, eventual să-și ceară iertare, așa cum ar fi făcut orice persoană cu bun simț. În schimb, Iris o măsurase din cap până-n picioare, strâmbând din nas la hainele ei banale și la pantofii ușor uzați, cu talpă plată. Prin urmare, încurajată de tăcerea bătrânei, continuase: